

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf.21.242/2016/4/II.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Varga Ügyvédi Iroda **felperesi jogi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Varga Balázs ügyvéd) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek - a dr. **jogtanácsos neve** jogtanácsos által képviselt **alperes neve** (1054 Budapest, Széchenyi utca 2.) alperes ellen **közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése** iránt indult perében Székesfehérvári Törvényszék 2016. június 14. napján meghozott 27.P.21.107/2014/38. számú ítélete ellen a felperes 40. és az alperes 39. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a felperes kereseti illeték fizetési kötelezettségét 60.000 (hatvanezer) forintra felemeli. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget és az államnak külön felhívásra 95.000 (kilencvenötezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes többször módosított és pontosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 1.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére a Ptk. 2:52. §-a alapján az egészséghez való joga megsértése miatt.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 forint perköltséget, a Magyar Államnak külön felhívásra pedig 39.000 forint kereseti illetéket.

Ítéletének indokolásában kifejtette, hogy mivel a felperes állítása szerint a károkozó magatartás 2007-től folyamatos, így a Ptk. hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLVII. törvény 54. §-a alapján a felperes kárigényét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 339. §-ának (1) és 349. §-ának (1) bekezdése alapján bírálta el. E rendelkezések szerint a kártérítésnek három konjunktív feltétele van: a jogellenes magatartás, a bekövetkezett kár és a kettő közötti okozati összefüggés. A közigazgatási jogkörben okozott károk esetében feltétel az is, hogy a károsult a kár elhárítására alkalmas jogorvoslati lehetőséget igénybe vegye. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy bár az alperes által folytatott eljárás tekintetében kisebb mulasztások, illetőleg eljárási szabálysértések előfordultak, a felperes azonban sem kárának bekövetkezését, sem pedig a károk és az alperesi

magatartás közötti okozati összefüggést nem tudta bizonyítani. A felperes által lelki okokra visszavezetett és 1995-ben keletkezett megbetegedésének háttérében nyilvánvalóan nem állhat a 2007-ben kezdeményezett alperesi végrehajtási eljárás elhúzódása. Ezen túlmenően pedig a felperest a Ptk. 4. §-ának (1) bekezdése és 340. §-ának (1) bekezdése alapján is terhelte az a kötelezettség, hogy amennyiben az eljárás elhúzódása számára stresszt jelentett, úgy kárának csökkentése érdekében mindenképpen az eljárás mielőbbi befejezésére kellett volna törekednie. Erre tekintettel a felperes keresetét elutasította, és rendelkezett a tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben le nem rótt illeték megfizetéséről.

Az ítélet elleni fellebbezésében a felperes az elsőfokú ítélet oly módon történő megváltoztatását kérte, hogy keresetének helyt adva kötelezze a másodfokú bíróság az alperest 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, valamint perköltség megfizetésére.

Fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helytelenül állapította meg, és abból helytelen következtetést vont le. Kifogásolta az ítélet azon megállapítását, hogy az 1995-ben keletkezett és azóta folyamatosan fennálló megbetegedés háttérében nem állhat a 2007. évben kezdeményezett alperesi végrehajtás elhúzódása. Kifejtette, hogy álláspontját alátámasztja a jelen ügy előzménye, az alperes által 2002-ben folytatott vizsgálat, amelynek folytán öt vagyoni károk érték. Fenntartotta, hogy az alperes több végrehajtási eljárást folytatott vele szemben párhuzamosan. Az eljárásokban folyamatosan téves jogi tájékoztatást kapott a felperes az alperes nevében eljáró végrehajtótól, így képtelen volt jogait rendeltetésszerűen gyakorolni, az eljárás elhúzódása tehát neki nem felróható. Az elsőfokú bíróság által elvárt magatartást, tehát hogy tartozásait fizesse meg, nem tudta teljesíteni, mivel minden jövedelme letiltás alá került. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság is kimondja ítéletében, hogy mulasztások, illetőleg eljárási szabálysértések terhelik az alperest. Vitatta, hogy a kár, illetőleg annak bekövetkezése nem nyert volna bizonyítást. Ezt a perben korábban becsatolt anyag igazolja. Az évek óta szükségtelenül húzódó alperesi eljárások nem csak testileg, hanem lelki vonatkozásokban is megtörték a felperest, ezáltal sérült az egészséghez való joga.

Az ítélet elleni fellebbezésében az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte akként, hogy 60.000 forint kereseti illeték megfizetésére kötelezze a felperest. Ellenkérelmében egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

Kifejtette, hogy az 1.000.000 forint pertárgyértékű ügyben az illeték 60.000 forint lett volna, az elsőfokú bíróság azonban csak 39.000 forint illeték megfizetésére kötelezte a felperest, holott a felperes a 21.000 forint eljárási illetéket nem fizette meg, ugyanis a 8.P.20.409/2014. szám alatt a Székesfehérvári Járásbíróság előtt végrehajtás megszüntetése iránt folyamatban volt perben a bíróság feljogosította a lerótt 21.000 forint illeték visszaigénylésére a pert megszüntető végzésben.

A felperes fellebbezése alaptalan, az alperes fellebbezése megalapozott.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a keresetét teljes egészében elutasító ítélet ellen fellebbezett, így tehát annak nem volt a Pp. 228. §-ának (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése. A másodfokú bíróság ezért az elsőfokú bíróság ítéletét teljes egészében bírálta felül, és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, ennek során az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokló lényeges eljárási szabályt nem vétett, a rendelkezésre álló adatokat okszerűen mérlegelte, és megalapozott döntést hozott, amellyel a másodfokú bíróság - annak indokaira is kiterjedően - teljes egészében egyetértett.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel mindössze azt emeli ki a másodfokú bíróság, hogy a Pp.

121. §-ának (3) bekezdés c) pontja kimondja, hogy a keresetlevélben meg kell jelölni az érvényesíteni kívánt jogot és az annak alapjául szolgáló tényeket és azok bizonyítékait. A felperes a perben az egészséghez fűződő személyhez fűződő jogának megsértése miatti nem vagyoni kártérítési igényt érvényesített, ezért már keresetlevelében elő kellett volna adnia azt, hogy az alperes pontosan mely magatartásával, azaz melyik eljárásban hozott milyen döntésével, milyen módon sértette személyhez fűződő jogát, és a megvalósult egészségsérelem pontosan miben nyilvánul meg. Ezt azonban a felperes elmulasztotta. Az ítélelhozatalt megelőző utolsó, 35. sorszámú előkészítő iratának 4. oldalának alulról a 3. bekezdése is csak annyit tartalmaz az őt ért egészségsérelem körében, hogy már 1995-ben is több, mint egy évig kórházi kezelésre szorult, azóta 6-8 műtéten esett át, a mai napig is fennálló légszűrővel él. A beadvány azonban még csak utalást sem tartalmaz arra, hogy ezen a megromlott egészségi állapotában az alperes által folytatott eljárások milyen változást idéztek elő. A beadványból - és az egyéb felperesi előadásokból is - csak annyi állapítható meg, hogy a felperes az általa állított alperesi eljárások lefolytatását megelőzően is beteg volt. A nem vagyoni kártérítés egyik fogalmi eleme, azaz az egészséghez fűződő jog sérelme tehát nemcsak bizonyítatlan maradt a perben, ahogyan azt az elsőfokú ítélet megállapította, hanem annak mibenlétére tényelőadás sem történt. Ez önmagában megalapozza a felperes keresetének elutasítását.

Arra sem tért ki beadványaiban a felperes, hogy az alperes által lefolytatott közigazgatási eljárás esetleges szabálytalansága miként okozhatta a nála jelentkező egészségsérelemet. E körben kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a személyhez fűződő jogok sértése, mint a Ptk. 75. §-ának (1) bekezdése alapján tiltott magatartás, mindig magában hordozza a célzott, személyhez fűződő jogsértő jelleget. A nem vagyoni kártérítési követelés alapjául tehát csak olyan magatartás szolgálhat, mely okszerűen eredményezi a személyhez fűződő jogok megsértését. Egy adott tevékenység, vagy mulasztás kifejezetten a személyiség egyes aspektusait érintő hatása nélkül a személyhez fűződő jogok megsértésére nem alkalmas. Ilyet azonban a felperes keresetében maga sem állított. Amit a felperes keresetében és előkészítő irataiban előad, az nem több, mint a közigazgatási eljárás szabályainak - részleteiben nem is meghatározott - megsértése az alperes által. Ez azonban önmagában - célzott személyiség sértő jelleg hiányában - a fentiek szerint soha nem lehet személyhez fűződő jogsértő. Nem vagyoni hátrányt ténylegesen csak személyhez fűződő jogot direkt módon sértő magatartás okozhat. Ha tehát lett is volna a felperesnek egészségsérelem és ebből eredően bizonyított nem vagyoni kára, akkor azt a perben előadott alperesi magatartások bizonyosan nem alapozhatnák meg.

A kártérítés Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése szerinti törvényi tényállásának másik konjunktív fogalmi eleme, a sérelmezett alperesi magatartás és a kár közötti ok-okozati összefüggés. Jogi értelemben okozatosságról akkor beszélhetünk, ha valamely körülmény valamely más körülmény hiányában nem következett volna be. Logikailag tehát az okozatosság mindig csak időben előrefelé haladva képzelhető el, vagyis egy időben későbbi tény nem lehet oka valamely korábbi ténynek, azaz az oknak időben mindig meg kell előznie az okozatot. Helyesen állapította meg tehát az elsőfokú bíróság, hogy a felperes 1995. évi megbetegedése semmiképpen nem lehet a 2007-ben kezdeményezett alperesi végrehajtási eljárás elhúzódásának következménye, azaz az okozati összefüggés hiányzik.

A fentiek szerint hiányosan előadott tényállás következtében bizonyításnak sem volt helye a perben, ezért okszerűen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperes keresetét lényegében bizonyítatlanság folytán elutasította. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyta.

Megalapozott ugyanakkor az alperes fellebbezése. Megállapítható volt ugyanis, hogy a felperes által

a Székesfehérvári Járásbíróság előtt 20.409/2014. számon folyamatban volt végrehajtás megszüntetése iránti perben előterjesztett, és kérelme alapján a jelen per kezdő irataként lajstromozott beadványán a felperes illetéket nem rótt le, a végrehajtási pert megszüntető 7. sorszámú végzésben pedig az abban az eljárásban lerótt 21.000 forint illeték visszaigénylésére jogosította fel a bíróság a felperest. Ebből következően az ott lerótt, de a fentiek szerint a felperes által visszaigényelhető kereseti illetéket az elsőfokú ítéletben foglaltakkal szemben nem lehet ebben az eljárásban megfizetett illetékként figyelembe venni. Abból kell tehát kiindulni, hogy a tárgyi illetékfeljegyzési jogos eljárásban a kereseti illetékből a felperes egyelőre semmit nem fizetett meg. Ezért pervesztessége folytán a teljes, azaz az 1.000.000 forintos pertárgyértékre tekintettel 60.000 forint összegű feljegyzett kereseti illetéket meg kell fizetnie. Minderre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján az alperesi fellebbezésben foglaltaknak megfelelően megváltoztatva a felperes által fizetendő le nem rótt kereseti illeték összegét 60.000 forintra felemelte.

A felperes tehát eredménytelenül fellebbezett, ezért a másodfokú eljárásban pervesztesnek tekinthető, így a fellebbezésben vitássá tett 1.000.000 forintos értékből kiindulva a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján számított jogtanácsosi munkadíj összegének megfelelő másodfokú perköltséget is köteles megfizetni az alperesnek. A tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben le nem rótt, a felperesi fellebbezés esetén 80.000 forint, az alperesi 21.000 Ft pertárgyértékű fellebbezés után pedig az Itv. 46. §-ának (1) bekezdése alapján 15.000 forint összegű, összesen tehát 95.000 forint fellebbezési illetéket is köteles a felperes az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése és a költségmentességnek a bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése szerint megfizetni külön felhívásra az államnak.

, 2016. december 6.

. Höbl Katalin s.k.
a tanács elnöke

. Örkényi László s.k.
előadó bíró

Egriné dr. Salamon Emma s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: